

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 33

Den 19 Aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe Walder.

40 årg.

1923.

Josef kastas i fängelse.

i Mos. 39: 1—6 a, 19—23.

og är det underligt, att en sådan ärlig och god man som Josef skulle kastas i fängelse. Där brukar man ju förvara brottslingar. Och nog var Josefs herre mycket oförståndig, när han så illa lönade Josefs arbete.

I texten få vi veta något om Josefs första år i Egypten. Han kom dit som slav, och hans herre hette Potifar. Denne var hovman hos Farao och hövitsman för konungens livvakt. Han var tydligen en rik man, som hade stora egendomar. Det märktes snart, att Josef var en förståndig och ärlig ung man. Allt vad han företog sig lyckades mycket bra. Men så var också Herren med honom. När man beder om Herrens hjälp, går det bättre att arbeta. Han kan hjälpa oss att se och höra bättre, han kan skänka oss goda och förståndiga tankar.

Men vi få nog ej tänka oss, att allt det goda kom till Josef som av ett trolleri. Nej, han fick nog möda sig mycket, han måste lära sig landets språk och seder och det gick ej utan hårt arbete. Dock må vi minnas, att arbete och bön tillsammans giva en människa framgång. Man blir till nytta och glädje för andra genom att ta emot Guds välsignelse i arbetet.

Potifar tyckte allt bättre om sin unge slav. Han gav honom med varje år allt mera ansvarsfulla platser. Och slutligen satte han honom över hela sitt hus. Han blev väl vad man brukar kalla det inspektor. En trognare inspektor kunde man ej få i det landet. Vackrare skördar såg man ej på annat håll. Herren välsignade egyptiernas hus för Josefs skull. Och Potifar lämnade med fullt förtroende allt vad han ägde i Josefs vård.

Var Josef lycklig och nöjd under alla sina framgångar? Hade han väl glömt sin gamle far och sitt land? Vi veta ju ingenting därom, men vi kunna nog föreställa oss, att han ibland längtade efter allt, som varit honom kärt under hans ynglingaår. Men säkerligen hade han ej mycken tid att grubbla. — Lycka och framgång kunna vara farliga. De komma mången att glömma gamle far. Så var det väl ej med Josef, det få vi lära av hans liv längre fram.

Josef var utan tvivel en fager ung man, som var värd att älskas. Och Potifars hustru fattade en syndig kärlek till honom. Men Josef motstod alla hennes frestelser, och då begynte hon hata den renhjärtade mannen. Hon ljög på Josef och Potifars vrede upptändes så mot honom, att han lät sätta honom i fängelse. Genom att hålla fast vid renhet och sanning kom alltså Josef i fängelse. Ångrade han sig ej, när han i ett par års tid måste vara instängd i ett dystert fängelse? Nej, han ägde

något som är mera värt än frihet, han hade sitt goda samvete, som sade, att han handlat rätt.

Men även i fängelset var Herren med Josef. Han hjälpte honom att vara vänlig och förstående mot sina olyckskamrater. Föreståndaren för fängelset märkte snart, att Josef ej var en farlig människa. Han fattade behag till honom och lät Josef få uppsikten över de andra fångarna. Var det inte underligt? Den vildaste fånge blev lugn, när Josef talade med honom. Man behövde ej ha så grymma straff längre för att hålla reda på de bångstyriga.

Det var ju rent av bekvämt för föreståndaren att ha en sådan utmärkt man i fängelset. Han fick betydligt mindre arbete på så sätt. Men även för Josef var det en ljusning, ty han var ju van att få leda och styra. Tiden gick fortare, när han hade mycket att tänka på och hans liv blev rikare, när han kunde vara till hjälp och glädje för andra.

Josefs historia är mycket rik på lärdomar. Och inte minst lärorik är hans tid i fängelset. I sina mörka och dystra stunder blir han till hjälp för andra. Hur är det med oss. I motgångens dagar kanske vi bara vilja jämra oss och klaga på andra. Men genom att bereda andra lindring och uppmuntran kommer ljus över vårt eget liv. Och till välsignelse kan man bli till och med i fängelset. *Herren var med Josef*, där har vi förklaringen till allt det vackra i Josefs liv.

V. Wikholm.

Gullys hopp.

(Forts. fr. n:o 32).

"Ack, Robby", och Marys ögon strålade av tacksamhet, "vilket förtjusande hem du gjort i ordning åt oss."

Det var verkligen vackert med klängrosorna omkring förstugukvisten, de klara fönstern innefattade i murgröna, och den lilla trädgården full av blommor.

"Detta är just vad Gully skulle tyckt om", sade Robby med en suck. "Ack, om hon vore här nu, Mary."

"Min käre Robby", sade Mary milt, "du får ej önska din lilla älskling tillbaka. Tänk, så lycklig hon skall vara i Herrens närhet!"

"Du har rätt, min Mary, och dina ord trösta mig som alltid."

Därpå började Robby tala om deras bröllop.

"Vet du, Mary, att doktor Donald och fröken Katie lovat komma. Jag sade honom, att jag ej kunde förstå, hur vi skulle bliva lyckligt och väl gifta, om ej de voro med.

Ack, Mary, du kan inte ana vad han varit för mig. Det var han, som förde mig till Herren. Och hjälpte mig att få ett hederligt hantverk. Han vakade över mig och bistod mig i svårigheter och bekymmer. Och jag är ej den enda, som han hjälpt. Många andra gossar har han räddat från fördärvets brant. Dessa äro nu aktningvärda män och Mästarens efterföljare. Ja, jag tackar Gud för den första gången jag lyssnade till doktors röst i det gamla förfallna huset. Det var den första ljuspunkten i mitt liv."

"Doktor Donald har ju blivit mycket rik nu, eller hur, Robby?"

"Ja, man säger så, men rikedom har ej förändrat honom. Han och fröken Katie likna sin Mästare däri, att de gå omkring och göra väl var de kunna. Må Gud rikligen välsigna dem därför."

*

Tre år hava förflutit sedan Robbys och Marys bröllop, och den lilla soliga

hyddan är nu ljusare än någonsin, uppfylld som den är av gudsfruktan, kärlek och frid.

Omkring ett år efter bröllopet gav Gud dem en liten dotter. När Robby första gången såg in i sitt barns ansikte, tycktes det honom, som om Gully blickat honom till mötes ur den lillas ögon, så underbart lik var hon hans avlidna syster.

"Vi måste kalla henne Gully", sade han till sin hustru. "Mätte hon i allt bli lik min kära tåliga syster."

Den gamle fadern har fått sitt hem hos sin son. Hans hälsa är svag och hans mannakraft bruten, men ur hans ögon lyser den frid, som världen icke kan giva.

Hans käraste sysselsättning är att få gunga Robbys lilla flicka på sina knän. Den lilla Gully blir allt mera lik hans egen Gully, som han längtar att snart få återse.

Och snart skall hans längtan uppfyllas. En ljuvlig augustikväll tre år efter Robbys giftermål fick hans trötta, i Jesu blod renade själ, frigjord, ila sin Frälsare till möte.

Gullys hopp hade ej varit förgäves — hennes älskade fader gick lycklig till hemmet där ovan, där hon stämt möte med honom. Hans sista ord voro:

"Gully, jag går hem nu, till det sälla hem, dit du gått före."

Slut.

Fiskpaddan.

Med bild.

Rikt och underbart är det liv, som leves i havet. Där tumla och leka jättestora valar och glupska och rovgiriga hajar, där simma torskar, gäddor och flundror, där kommer sillen i väldiga stimm och där kräla hummer och krabbor på havs-

botten bland tång och andra havsväxter.

En del fiskar, som simma omkring i det vida oändliga havet äro vackra och smidiga, under det att andra äro fula och vederstyggliga. Till de sistnämnda hörer fiskpaddan, som är en av

FISKPADDAN.

de fulaste fiskar, som man gärna kan få se. På grund av sin fulhet kallas den också "sjödjävulen".

Det stora väldiga huvudet, som är runt och hoptryckt, utgör ofta mer än hälften av kroppen. Den breda munnen är försedd med många vassa tänder, med vilken den rovgiriga fisken hugger och fasthåller sitt rov. På fiskens huvud sitta tre rörliga strängar. Den främsta av dem är kluven och har en silveraktig glans och tjänar som ett slags metspö.

När fisken vill skaffa sig föda, trycker den sig tätt intill sjöbotten och låter sitt silverglänsande metspö vaja sakta fram och tillbaka. Av det därvid uppkomna skimret lockas småfiskarna dit och då passar fiskpaddan på och rör upp dyn för att därigenom dölja sin obehagliga närvaro. Men så snart en fisk kommer inom räckhåll höjer den

sig från sitt läger, griper och slukar sitt rov för att sedan på nytt börja sitt fiske.

Detta är dock icke fiskpaddans enda fisksätt. Den fiskar också med nät. Till nät använder den en påse, som bakom gällocket är bildad genom en förlängning av gälhinnan.

Men då den nästan alltid hungriga fiskpaddan icke kan erhålla tillräckligt med byte genom de två ovannämnda fisksätten, övergiver den sitt försåtliga sätt att fiska och går i stället ut på rov. Och då angriper den till och med stockfisken.

Fiskpaddan uppnår någon gång en längd av en och en halv meter. Men den som förekommer vid Englands och Norges kuster är sällan mer än en meter. De äro av ringa värde men förevisas såsom märkvärdiga och sällsynta naturföremål. *A. Walder.*

Skilda åsikter.

En groda kom från kärret,
en flicka kom från byn,
de råkades vid vägen,
det var en lustig syn.

De började att språka,
sån't kan visst ske ibland,
fastän det endast händer
i sagans underland.

"I dag är skönt att leva",
den lilla flickan sad',
"ty solen ler och strålar
och gör mig hjärteglad.

Och alla vita vägar
ska' drypa utav slask,
och uti alla diken,
så ska' det säga plask."

Se, vägen ligger dammig
och vit uti dess sken,
och tuvan, där jag sitter,
är mjuk och sammetslen."

Den stora grodan stirrar
med runda ögon två
och säger: "Kära flicka,
hur kan du tala så!

Nej, regnet det bör strömma
från himmel grå som bly,
och ingen sol må skina,
när dagen börjar gry.

Ella.

Drulle.

an stod i en portgång och gnällde. Ej emedan han var frusen eller hungrig, utan av ren övergivenhet. Hade han varit i stånd att tala, skulle han ha uttryckt sitt elände i sång, likt den blinde tiggaren inne på gården eller, om detta ej ginge för sig, åtminstone annorstädes funnit någon att anförtro sig åt. Men då han endast var en stackars hundvalp, gnällde han bara och slokade med svansen.

Ett sönderrivet högeröra hängde slakt ned över ett likaledes illa tilltygat öga. Det andra örat hölls kapprakt upp och vittnade om den krigiska ande, som bodde inombords. Det ruvsiga, hoptovade håret talade också sitt språk och berättade om många tröttsamma nätter, tillbragta i fria luften.

En gammal man, som sköt en kärra, kom ut från gården och valpen var som vanligt i vägen.

— Din drulle! utbrast mannen vresigt. Vid det skarpt betonade ordet spetsade valpen öronen. Han hade hört det så många gånger förut att han började misstänka, att det var hans namn. För ett ögonblick tittade han tveksamt efter mannen, som ej såg vidare tilldragande ut. Därpå följde han kärnan. Ett dåligt sällskap är bättre än inget! tänkte han måhända i sin enslighet.

Och så hände det sig, att lilla Betty Lindeberg, som var ute och gick med sin fader, fattade ett plötsligt tycke för en smutsig hund, som skuttade bakom en lumpsamlarkärra och som tycktes heta "Drulle", och sade sin pappa, att den hunden ville hon ha, och ingen annan. Och som fadern redan förut hade lovat henne en hund och hans förslag att köpa en långt vackrare sådan ej mötte något bifall från den femåriga lilla nådens sida, öppnade han underhandlingar med lumpsamlaren, som gladeligen lämnade den herrelösa hunden ifrån sig i utbyte mot en sedel på fem kronor.

Den nästföljande timman var den svåraste i valpens liv. Han tvättades och skrubbades och parfymrades, tills han såg ut som en alldeles ny hund och också själv kände det så. Och hela tiden bevarade han en heroisk tystnad, när han visste, att han nu ej längre var någon vagabond, utan hade ett hem.

— — —
Det var en härlig höstdag. Den gula mogna säden böljade sakta av och an, liksom ville den vinka skördemännen till sig. Och över allt på häckar och buskar lyste röda bär och bildade små klara knappar i naturens bruna dräkt.

På ängen vid strömmen njöto korna av de sista frihetsdagarna före vintern, och i en inhägnad på andra sidan vägen betade Karr, tjuren. I vanliga fall var han fredlig nog, men i dag föreföll han rastlös och ilsken och bölade då och då otåligt, i det han kastade långtande blickar mot ängen, tydligen trött på sin ensamhet.

På andra sidan av inhägnaden stod en nött och mycket hal stätta och vid vägkanten fanns en korsgång, just vid nog att låta en person i sänder passera. Genom denna korsgång gick en omkring femton års flicka åtföljd av en gammal hund av obestämd ras.

— Jag hoppas, Drulle, sade hon, att Karr är snäll i dag och låter oss komma oantastade förbi.

Hon påskyndade sina steg och gick tvärs över fältet rakt förbi den gamle tjuren.

Då hände det oväntade. Drulle såg en råtta, och gammal som han var, var en råtta ej att försmå. Med ett vilt glädjetjut anställde han genast jakt på råttan, som styrde kosan mot tjuren. Karr skrapade först, liksom oviss, upp jorden med sina framfötter. Därpå rusade han med ett väldigt bölande rakt mot — Betty.

Med en känsla av ängslan kom hon ihåg den hala stättan. Att springa till-

baka var emellertid värre än något annat. Tydligt var den enda kursen öppen för henne att springa rakt fram och lita på lyckan.

Aldrig förr hade fältet syntts henne så långt. Bettys knän började vika sig under henne, och hennes andedräkt kom och gick i flåsningar. Därpå blev hon i ett överraskande nu medveten om, att hon ej längre förföljdes. Hon vände sig om. Där stod Drulle med vitt åtskilda ben och höll tjuren stängen. Och ej tio meter därifrån var stättan.

Hur länge Drulle kvarstod i denna ställning, fick hon aldrig veta. Hållande ett vaksamt öga på tjuren, började han att draga sig långsamt bakåt i det han hela tiden morrade och skällde. Men så tittade han sig ett slag om, och kort som pausen var, var Karr ej sen att draga fördel därav. Han rusade snabbt fram och hans ena stora klöv snuddade vid Drulles rygg. Snabbt som blixten snurrade han så runt och anföll hunden.

En brännande smärta tycktes skjuta

genom Drulles huvud. Dunkelt undrade han, varför hans bakben vägrade att bära honom och varför allting på en gång såg så töcknigt och fjärran ut. I nästa ögonblick dagades sanningen för honom. Hans rygg var krossad. Det skulle vara aldeles gagnlöst försöka undkomma nu. Om han endast kunde fått se sin älskade matmor, innan han doge, kunde få slicka hennes händer!

Tjurens stora raggiga huvud var tätt intill honom nu. Han kunde känna bestens andedräkt.

För ett kort ögonblick klarnade töcknet. Han var nu i stånd se Betty aldeles vid grinden. Så föll det röda töcknet åter uppå honom, världen snodde runt och runt, och Drulle låg vid tjurens fötter — död! — — —

I en liten trädgård på Lindesbergs sommarnöje står en träplatta, som bär följande inskrift: "Här vilar en sann och trogen vän, hunden Drulle, som gav sitt liv för att rädda sin matmoder."

Ernst Jotson.

Mossängens söndagsskola.

Med fotografi.

Mossängen ligger ungefär en km. ovanför Munkfors stora järnverk, i närheten av Klarälven, som är nämnda järnverks stora kraftkälla. Vi tillhöra Ransäter's Brödraförsamling. Verksamheten bland de små är ganska livlig inom församlingen; den har nämligen nio söndagsskolor på olika platser.

Mossängens söndagsskola önskar nu sända en kär hälsning till alla Barnavännens läsare, små och stora.

Ett hjärtligt tack för alla hälsningar,

som vi fått mottaga genom vår tidning. När kortet togs voro vi samlade till sommarfest uti Guds sköna natur. Vi gladdes över både de andliga och timliga gåvor, som då bjödos oss. Broder O. Gäfvert har varit lärare i denna skola i 45 år och undertecknad i 35.

Vi hava ock sett frukt av vårt arbete, ty flera av de unga hava inträtt i arbetet.

Må Gud välsigna oss alla och göra oss till trogna arbetare i vingården.

Lars Olsson.

MOSSÄNGENS SÖNDAGSSKOLA.

Bibelläsning

för veckan 20—26 aug. enligt Svenska
Bibelläsningförbundets textlista:

- 20 M. Apg. 7: 9—15. Gud var med
honom.
- 21 T. Ps. 103: 1—13. Väldig är hans
nåd.
- 22 O. Ps. 113: 1—9. Den fattige lyf-
tes ur dyn.
- 23 T. Ps. 118: 1—14. Herren står mig
bi.
- 24 F. Ps. 121: 1—8. Din utgång och
ingång.
- 25 L. Matt. 10: 28—33. Frukten icke.
- 26 S. 1 Mos. 41: 25—44. Från fängel-
set till palatset.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 26 aug.
Småbarnsavdelningen:

Abraham offerar Isak. 1 Mos. 22: 1
—13.

Minnesvers: Herre, du vet allting; du
vet, att jag har dig kär. Joh. 21: 17 d.

Mellanavdelningen:

Från fängelset till palatset. 1 Mos.
41: 25—44.

Minnesvers: Han som upprättar den
ringe ur stoftet, han som lyfter den
fattige ur dyn, för att sätta honom bred-
vid furstar, bredvid sitt folks furstar.
Ps. 113: 7, 8.

Övre avdelningen:

Jesus döpes och frestas. Matt. 3: 13
—4: 11.

Minnesvers: Ty därigenom att han
har lidit i det han själv blev frestad, kan
han hjälpa dem som frestas. Hebr. 2: 18.